

JACK LONDON
MAURIZIO A. C. QUARELLO

PROTĖVIŲ
ŠAUKSMAS

PROTĖVIŲ
ŠAUKSMAS

Versta iš
Jack London
CALL OF THE WILD
Macmillan, 1903, New York

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos
integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS)
portale ibiblioteka.lt

Tekstas, Jack London

© Iliustracijos, Maurizio A. C. Quarello, 2015

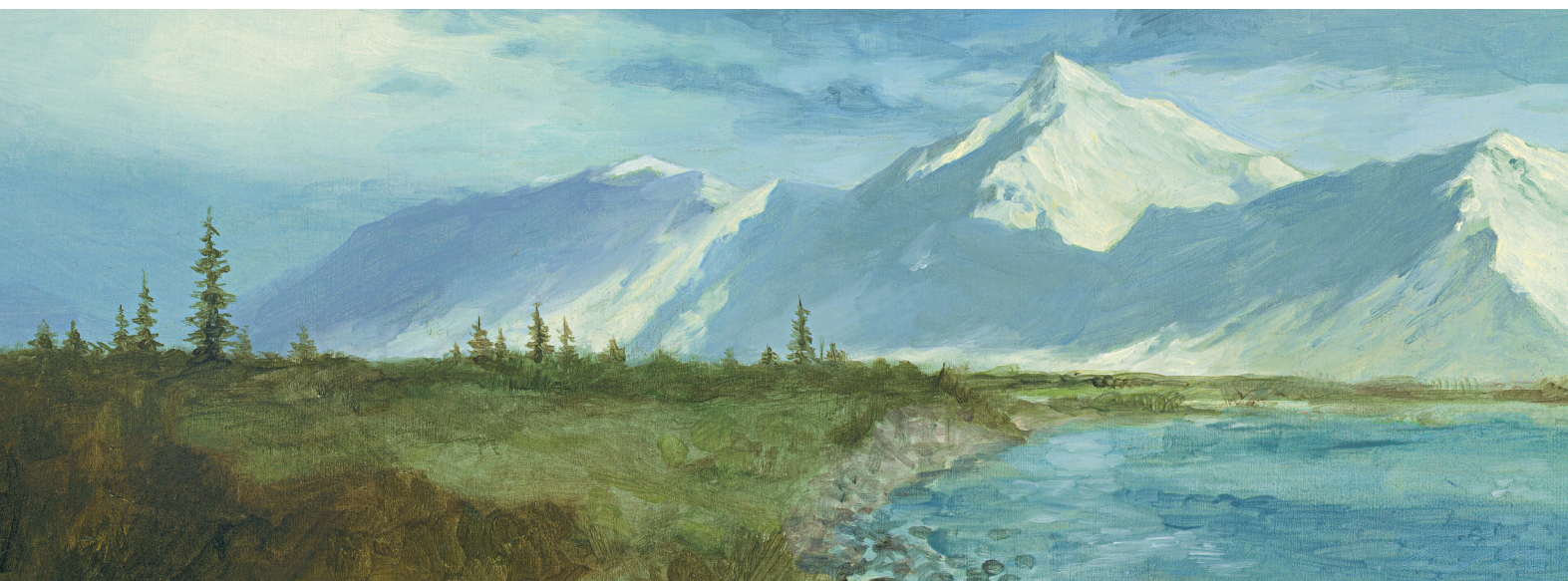
Su šiomis iliustracijomis pirmą kartą išleido *Sarbacane
Création* (Paryžius, Prancūzija) pavadinimu *L'appel de la forêt*.

Lietuvių kalba išleista susitarus su *Sarbacane Création*
(Paryžius, Prancūzija) ir *LIVIA STOIA Literary Agency*
(Bukareštas, Rumunija).

© Vertimas į lietuvių kalbą, Aidas Jurašius, 2021

© Leidykla „Nieko rimto“, 2023

ISBN 978-609-441-857-0

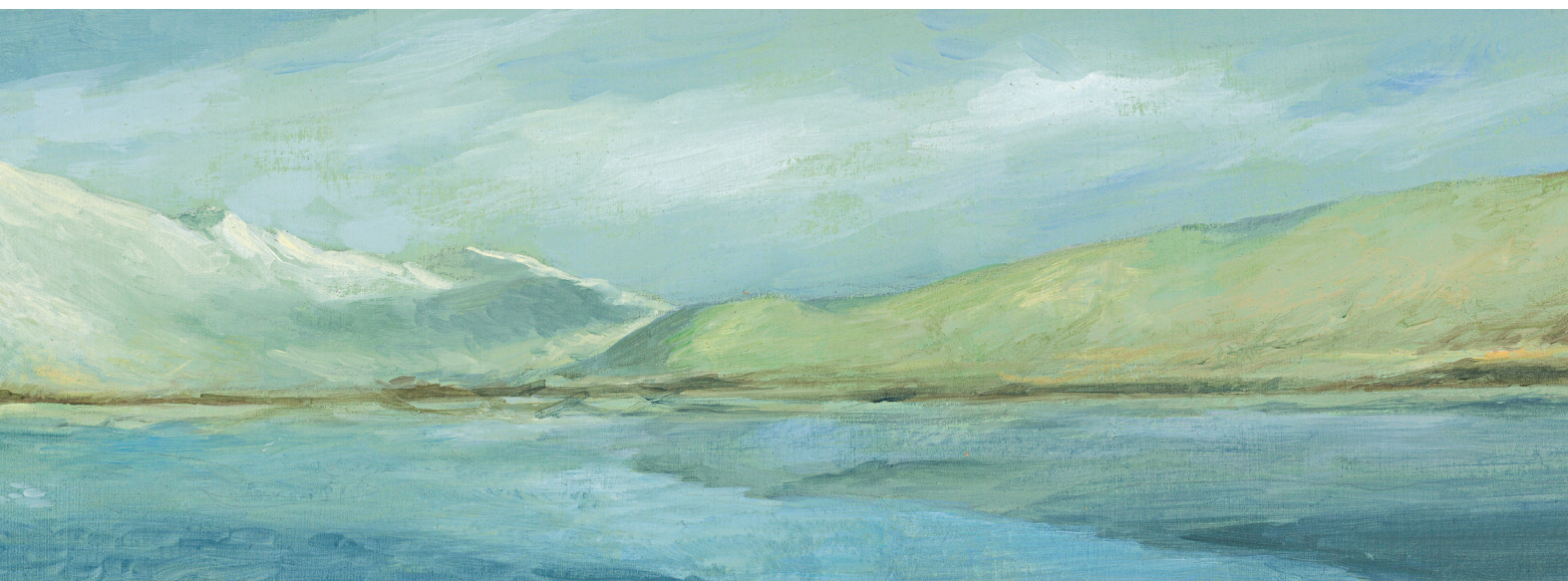

JACK LONDON

PROTĖVIŲ ŠAUKSMAS

Illustravo Maurizio A. C. Quarello

Iš anglų kalbos vertė Aidas Jurašius

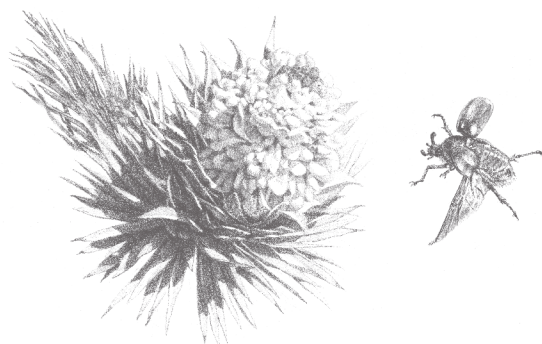

Vilnius
2023

I SKYRIUS

I PIRMYKŠTĮ GYVENIMĄ

*Pagautas klajoklio aistros
Tradicijų pančius nutrauks,
Prabudęs iš miego žiemos
Riksmu laukiniu jis užkauts.*

Bakas neskaitė laikraščių, todėl nežinojo, kad artėja nelaimė – ne tik jam, bet ir visiems kitiems seniai prijaukintiems, ilgą šiltą kailį turintiems stipriems šunims nuo Pjudžeto įlankos iki San Diego. Ir visa tai todėl, kad žmonės, apgraibomis klaidžioję po Arkties tamsą, rado ten geltonojo metalo, o garlaivių ir transporto kompanijos apie šį atradimą garsiai ištrimitavo, paskatindamos tūkstančius vyrų plūstelėti į Šiaurę. Tiems vyrams reikėjo šunų – tvirtų šunų su galingais raumenimis, tinkamų sunkiam darbui ir turinčių tankų kailį, kuris juos apsaugotų nuo šalčio.

Bakas gyveno dideliame name saulėtame Santa Klaros slėnyje. Ši vieta buvo vadinama „teisėjo Milerio sodyba“. Ji stovėjo toličiau nuo kelio, šiek tiek paslėpta medžių, pro kuriuos galėjai įžiūrėti šmėkščiojant plačią, vėsią verandą, supančią namą iš visų keturių pusių. Prie namo vedė žvyrkeliai, besirangantys po plačius laukus, nukloti susipynusių aukštų tuopų šešėlių. Vietovė už galinės namo dalies buvo dar erdvesnė. Čia stovėjo didžiulės arklidės, kur plūšo tuzinas arklininkų ir jų padėjėjų, rikiavosi vijokliais apaugę tarnų nameliai, nesuskaičiuojamos tvarkingos ūkinių pastatų eilės, vynuogynų pavėsinės, žalios ganyklos, sodai ir uogų lysvės. Buvo čia ir artezinio šulinio siurblys, ir didelis cementinis baseinas, kur rytais – o karštu oru ir dieną – maudydavosi teisėjo Milerio sūnūs.

Ir visa tai buvo Bako valdos. Čia jis gimė, čia praleido ketverius savo gyvenimo metus. Taip, gyveno čia ir kitų šunų. Tokioje didžiulėje sodyboje kitaip ir negalėjo būti, bet tie kiti šunys buvo nesvarbūs. Jie pasirodydavo ir dingdavo, gyvendavo ankštose būdose arba nepastebimi tūnodavo namo gelmėse. Tūtšas, japoniškas mopsas, arba Izabelė, visai kailio neturinti meksikietiška kalytė – tai buvo keisti padarai, retai iškišdavę nosį į lauką ir padėdavę pėdą ant žemės. Kita vertus, čia gyveno mažiausiai dvi dešimtys foksterjerų, grėsmingai lodavusių ant Tūtso ir Izabelės, kai šie žvelgdavo į juos pro langus, saugomi viso būrio šluotomis apsiginklavusių kambarinių.

Bet Bakas nebuvo nei kambarinis šuo, nei kiemsargis. Visa ši karalystė priklausė jam. Jis plaukiodavo baseine, eidavo su teisėjo sūnumis į medžioklę, lydėdavo Molę ir Alisą, teisėjo dukteris, į ilgus vėlyvo vakaro arba ankstyvo ryto pasivaikščiojimus, žiemos vakarais gulėdavo prie teisėjo kojų priešais bibliotekos židinyje riaumojančią ugnį, nešiodavo ant nugaros arba ritinėdavo ant žolės teisėjo anūkus, saugodavo juos per pavojingus ir nuotykių kupinus žygius iki fontano arklidžių kieme ar netgi toliau, kur prasidėjo aptvarai ir uogų lysvės. Jis valdingai pražygiuodavo pro foksterjerus, o į Tūtšą ir Izabelę apskritai nekreipė

Po ypač stipraus smūgio Bakas vos bepakilo ant kojų ir jautėsi per daug apsvaigęs, kad galėtų vėl pulti. Jis šlubčiojo, kraujas plūdo iš nosies, nasrų ir ausų, jo nuostabus kailis buvo nutaškytas kruvinomis seilėmis. Tada vyras priėjo prie jo ir iš visų jėgų tvojo per nosį. Visas iki šiol patirtas skausmas buvo niekis, palyginus su šia aštria agonija. Bakas suriaumojo iš pykčio beveik kaip liūtas ir vėl puolė prie vyro. Bet šis, perėmęs lazdą į kairę, ramiai sučiupo jį žemiau nasrų ir vienu metu trūktelejo ir atgalios, ir į apačią. Bakas apsuko ore pusantrą rato ir krito ant galvos ir krūtinės.

Šuo puolė paskutinį kartą. Jį pasitiko ypač galingas smūgis, tyčia taip ilgai tausotas, ir Bakas susmuko praradęs sąmonę.

– O jis tikrai moka dresuoti šunis, štai ką pasakysiu, – entuziastingai sušuko nuo sienos vienas iš vyrų.

– Aš jau geriau dresuočiau indėniškus žirgus kiekvieną dieną ir dar du kartus sekmadieniais, – atsakė vežikas, tada įlipo į furgoną ir paragino arklius.

Bakas atgavo sąmonę, bet ne jėgas. Jis gulėjo ten, kur nukrito, ir iš čia stebėjo vyrą raudonu megztiniu.

– „Atsiliepia šaukiamas Baku“, – nepažįstamasis ėmė skaityti smuklininko laišką, pranešantį apie dėžę ir krovinį. – Ką gi, Bakai, mano berniuk, – tęsė jis linksmu balsu, – tarp mūsų iškilo nesutarimas, bet bus geriausia, jeigu apie tai pamiršime. Tu sužinotai savo vietą, aš žinau savąją. Būsi geras šuo – viskas eisis kaip per sviestą. Būsi blogas šuo – išmušiu iš tavęs paskutinį kvapą. Supratai?

Taip kalbėdamas vyras be jokios baimės glostė galvą, kurią ką tik taip negailestingai talžė, ir nors Bakas nevalingai šiaušėsi nuo kiekvieno prisilietimo, bet kentė neprieštaraudamas. Kai vyras atnešė vandens, Bakas noriai atsigėrė, paskui godžiai puolė prie žalios mėsos, kurią gabalais iš rankos jam duodavo vyras.

Bakas buvo įveiktas (ir pats tai suvokė), tačiau nepalūžęs. Jis kartą ir visiems laikams suprato, kad neturi galimybių įveikti vyro su lazda. Jis išmoko šią pamoką

jo pusėn akivaizdžiai ketindamas pargriauti. Jeigu parpultų, iš paskos atskubant gaujai indėnų šunų, Bakui nebeliktų vilties išgyventi. Bet jis sukaupė jėgas, atrėmė Špico puolimą, tada nubėgo pas kitus šunis ant ežero.

Vėliau devyni kinkinio šunys susirinko krūvon ir pasislėpė miške. Jų niekas nebepersekiavo, bet padėtis buvo sunki. Neatsirado nė vieno, kuris neturėtų keturių ar penkių žaizdų, o kai kurie buvo sužeisti labai sunkiai. Dabui buvo rimtai sužalota galinė koja, Dolei, paskutiniam Dajoje išgytam eskimų šuniui, stipriai perkando gerklę, gerajam Biliui visiškai sukandžiojo ausį, tad jis staugė ir inkštė visą naktį. Išaušus jie atsargiai paršlubčiojo į stovyklą ir paaiškėjo, kad užpuolikai dingę, o abu vyrai itin prastai nusiteikę. Pusė maisto atsargų buvo prarasta. Užpuolikai sugraužė netgi rogių virves ir brezento dangalus. Tiesą sakant, viskas, kas bent kiek buvo valgoma, neišvengė jų ilčių. Jie suėdė Pero mokasinius iš briedžio odos, sugraužė odinius viržius ir netgi dvi pėdas Fransua botago galo. Mulatas prabudo iš niūraus susimąstymo ir ėmė apžiūrinėti sužeistus šunis.

– Ak, mano draugai, – tarė jis švelniai, – kokie jūs sukandžioti. Ir gal dabar susirgsite pasiutlige. Velniai rautų, gal jūs visi pasiusite! Ką manai, Pero?

Kurjeris abejodamas papurtė galvą. Iki Dosono buvo likę dar keturi šimtai mylių, tad mažiausiai jam dabar reikėjo pasiutligės protrūkio tarp šunų. Po dviejų valandų triūso ir keiksmų pakinktai buvo sutvarkyti, ir sužeisti šunys leidosi į kelią, skausmingai bandydami įveikti sunkiausią kelio dalį iki Dosono.

Trisdešimtos mylios upė nebuvo užšalusi. Laukinė jos srovė nepakluso speigui, ledas buvo sukaustęs tik ramius užutėkius. Prireikė šešių dienų sekinančio darbo, kad jie įveiktų šias trisdešimt siaubingų mylių. Jos buvo siaubingos, nes kiekviena pėda čia reiškė pavojų žmogaus ir šuns gyvybei. Tuziną kartų Pero, tikrinęs ledo sangrūdas, išsigelbėjo tik dėl ilgos karties, kurią nešėsi su savimi ir laikė taip, kad įsmukus į eketę ji kristų skersai ledo. Bet šaltis vis stiprėjo, termometras jau rodė penkiasdešimt žemiau nulio, tad kiekvieną kartą, kai Pero

IV SKYRIUS

KAS LAIMĖJO KOVOJE DĖL VIRŠENYBĖS

— Na? O ką aš sakiau? Juk neklydau sakydamas, kad tas Bakas slepia savyje du velnius.

Tai buvo Fransua žodžiai kitą rytą, kai paaiškėjo, kad Špico nebėra, o Bakas visas žaizdotas. Jis nutempė Baką prie laužo, kad jie šviesoje galėtų jį apžiūrėti.

– Špicas kovojo kaip velnias, – tarė Pero, apžiūrėjęs įrėžas ir įkandimus ant Bako kūno.

– O Bakas kovojo kaip du velniai, – atsakė Fransua. – Dabar viskas bus gerai. Nebėra Špico, nebebus ir neramumų.

Kol Pero krovė į roges mantą, Fransua kinkė šunis. Bakas priėjo prie vedlio vietos, kur visada kinkydavo Špicą, bet Fransua jo nepastebėjo ir Špico vietą patikėjo Soleksui. Jo nuomone, Soleksas iš likusių šunų geriausiai tiko vedlio vaidmeniui. Bakas šoko ant Solekso, nuginė jį šalin ir atsistojo į jo vietą.

– Nieko sau, – sušuko Fransua linksmi pliaukštelėdamas sau per šlaunis. – Pažvelk į Baką. Jis nužudė Špicą, kad perimtų jo darbą. Eik šalin, mulki! – sušuko jis, bet Bakas atsisakė trauktis.

Fransua sugriebė jį už sprando ir, nors šuo grasinamai urzgė, nutempė į šoną ir vėl į jo vietą pastatė Soleksą. Senajam šuniui tai nepatiko ir jis aiškiai rodė, kad bijo Bako. Fransua vis tiek laikėsi savo, bet kai tik atsuko nugarą, Bakas vėl atsidūrė Solekso, kuris mielu noru pasišalino, vietoje.

Fransua įpyko.

– Dėl Dievo meilės, aš tave pamokysiu! – suriko jis ir ėmė artėti su sunkia lazda rankoje.

Bakas prisiminė vyrą raudonu megztiniu ir lėtai ėmė trauktis. Jis nebandė pulti, kai Soleksas vėl buvo atvestas į priekį. Bet vis sukiojosi per lazdos atstumą, piktai urgzdamas, visą tą laiką stebėdamas lazdą, kad jos išvengtų, jei Fransua sugalvotų ją sviesti – kažkada lazda jam įkrėtė išminties. Mulatas toliau darbavosi ir pašaukė Baką, kai buvo pasirengęs įkinkyti jį į senąją vietą priešais Deivą. Bakas per du ar tris žingsnius atsitraukė. Fransua žengė jo pusėn, bet šuo dar labiau pabėgė į šalį. Praėjus kiek laiko Fransua numetė lazdą, manydamas, kad Bakas bijo mušimo. Bet Bakas atvirai maištavo. Jis norėjo ne išvengti lazdos, o tapti vedliu. Tai buvo jo teisė. Jis jos nusipelnė ir nesitenkins niekuo mažesniu.

Į pagalbą atėjo Pero. Vyras lakstė paskui Baką beveik visą valandą. Mėtė į jį lazdas. Jis nuo jų išsisukdavo. Jie keikė jį, jo tėvą ir motiną, visą jo giminę iki tolimiausios kartos, kiekvieną plauką ant jo kūno, kiekvieną kraujo lašą jo venose. O Bakas į keiksmus atsakydavo urzgimu ir neleido, kad jį pasiektų. Jis nebandė pabėgti, tik vis sukiojosi po stovyklą, aiškiai leisdamas suprasti, kad jeigu jo troškimas bus patenkintas, jis bus paklusnus.

Fransua atsisėdo ir pasikasė galvą. Pero pažvelgė į laikrodį ir nusikeikė. Laikas bėgo, jie turėjo leisti į kelią jau prieš valandą. Fransua vėl pasikasė galvą. Paskui

paskutinę pypkę prieš miegą, o vieną vakarą surengė tikrą pasitarimą. Deivas buvo ištrauktas iš guolio ir atneštas prie laužo, ten jį prispaudė ir baksnojo, o jis daugybę kartų sustaugė. Vyrai nerado lūžusių kaulų, kažkas blogo dėjosi jo viduje, tad taip niekas ir nepaiškėjo.

Kai jie pasiekė Kasiaro seklumą, Deivas buvo toks silpnas, kad bekeliaujant kelis kartus parpuolė. Metisas sušuko visiems sustoti ir jį iškinkė, o į ieninio šuns vietą perkėlė greta bėgusį Soleksą. Jis norėjo, kad Deivas pailsėtų, kitaip tariant, bėgtų šalia rogių jų netempdamas. Bet Deivas, kad ir kaip blogai jautėsi, nenorėjo būti iškinkytas, tad urzgė ir niurnėjo, kai nuo jo ėmė pakinktus, ir širdį draskančiu balsu suinkštė, kai pamatė, kad į jo vietą perkeliamas Soleksas – vietą, kurioje jis taip ilgai tarnavo. Jį užvaldė kelio ir pakinktų išdidumas ir, nors mirtinai sirgdamas, jis negalėjo išverti, kad kitas šuo atlieka jo darbą.

Kai rogės pajudėjo, Deivas ėmė bėgti minkštu sniegu palei išvažinėtą kelią ir kandžioti Soleksą, vis pripuldamas ir bandydamas pargriauti jį į sniegą kitoje pusėje, stengdamasis išokti į pakinktus tarp jo ir rogių, visą tą laiką inkšdamas ir kaukdamas iš sielvarto ir skausmo. Metisas bandė nuginti jį šalin botagu, bet Deivas į skaudžius smūgius nekreipė dėmesio, o vyro širdis nebeleido smogti stipriau. Deivas atsisakė tyliai bėgti paskui roges, kur buvo lengviausia, jis norėjo tęsti kelionę varginančiai klampiu minkštu sniegu. Galiausiai jis išseko. Tada parpuolė ir gulėjo ant žemės, liūdnamai staugdamas, ilgai rogių vilkstinei lekiant pro šalį.

Sukaukęs paskutinius jėgų likučius Deivas klupinėdamas bėgo paskui vilkstinę iki kito jos sustojimo, tada prišlubčiojo prie savo rogių ir atsistojo greta Solekso. Metisas buvo nuėjęs prie iš paskos važiavusių rogių prisidegti pypkės. Grįžęs paragino šunis judėti į priekį. Jie stebėtinai lengvai pasileido bėgti, tada sutrikę pasuko galvas ir nustebę sustingo. Metisas taip pat buvo nustebę. Rogės liko stovėti vietoje. Jis pašaukė bendražygius, kad ir šie visa tai pamatytų: Deivas buvo nukandęs abu Solekso viržius ir stovėjo tiesiai priešais roges savo vietoje.

Kadangi naujokai buvo beviltiški ir niekam tikę, o senasis būrys – išsekęs po dviejų su puse tūkstančių mylių kelionės, ateitis nieko gero nežadėjo. Tačiau abu vyrai buvo nusiteikę smagiai. Be to, jie buvo labai išdidūs. Dabar jie atrodo kaip reikiant – kinkinys net iš keturiolikos šunų. Jie buvo matę kitų rogių, pro perėją išvykstančių į Dosooną arba atvykstančių iš jo, bet niekada nebuvo pastebėję kinkinio iš keturiolikos šunų. Esama priežasties, kodėl keliaujant Arktimi keturiolika šunų neturėtų traukti vienerių rogių: tiesiog vienerios rogės negali pavežti maisto tokiam šunų skaičiui. Bet Čarlis ir Halas šito nežinojo. Jie viską apskaičiavo pieštuku ant popieriaus lapo: štai tiek šunų, štai tiek maisto šunims, štai tiek dienų... Mersedesa žvelgė jiems per petį ir pritariamai linksėjo – visa tai labai paprasta.

Kitą rytą gan vėlai Bakas išvedė savo ilgąjį kinkinį į gatvę. Nei jis, nei jo bendražygiai netryško energija. Jie leidosi į kelią mirtinai pavargę. Keturis kartus Bakas sukorė kelią nuo Sūriojo Vandens iki Dosoono, ir mintis, kad jis, nusivaręs ir pavargęs, vėl turi keliauti tokį atstumą, kėlė pyktį. Jam tai nepatiko, nepatiko ir kitiems šunims. Atvežtiniai buvo bailūs ir įbauginti, vietiniai nepasitikėjo savo šeimininkais.

Bakas miglotai jautė, kad negalima pasikliauti šiais dviem vyrais ir moterimi. Jie nieko neišmanė, ir bėgant laikui tapo akivaizdu, kad mokytis taip pat nesugeba. Jie viską darydami buvo vangūs, nesilaikė tvarkos ir disciplinos. Jiems prireikdavo pusės vakaro šiokiai tokiai stovyklai įrengti ir pusės ryto viskam sukrauti atgal į roges, bet tai padarydavo taip negrabiai, kad likusią dienos dalį tekdavo vis sustoti ir perkrauti mantą. Kartais jie per dieną neįveikdavo nė dešimties mylių. Kartais apskritai net nesileisdavo į kelią. Nebuvo dienos, kad jie nukeliautų bent pusę tiek, kiek nukeliauja įgudę žmonės, apskaičiavę, kuriam laikui šunims užteks maisto.

stovėjo Bakas, sustingęs lyg statula, laukdamas jų atėjimo. Jo ramybė ir dydis kėlė vilkams pagarbią baimę, bet praėjus kelioms akimirkoms drąsiausias iš jų šoko tiesiai ant Bako. Šis smogė jam lyg žaibas ir sulaužė sprandą. Tada vėl stovėjo nejudėdamas, kaip prieš tai, parmuštam vilkui rangantis už jo agonijoje. Vienas po kito savo laimę pabandė dar trys vilkai ir visi atsitraukė, plūsdami krauju iš perkastų gerklių ir pečių.

Galiausiai jie puolė visu būriu, padrikai susispietę, maišydamiesi ir trukdydami vienas kitam, trokšdami parblokti auką. Baką išgelbėjo neįtikėtinas greitis ir judrumas. Sukiodamasis ant galinių kojų, kąsdamas ir drėksdamas, jis buvo visur vienu metu, greitas ir neįveikiamas iš bet kurios pusės. Bet kad nebūtų užpultas iš nugaros Bakas palei duburį atsitraukė į upelio vagą ir pasiekė aukštą žvyro krantą. Tada pasuko į dešinę, kur kranto šlaite vyrams beieškant aukso iš praplauto žvyro buvo susidaręs kampas: iš čia Bakas negalėjo atsitraukti, užtat buvo saugus iš trijų pusių ir turėjo apsiginti tik iš priekio.

Ir jis kovojo taip šauniai, kad galiausiai po pusės valandos pasimetę vilkai atsitraukė. Jie buvo iškišę karančius liežuvius, baltos iltys žėrėjo mėnesienoje visu savo žiaurumu. Kai kurie gulėjo pakėlę galvas ir pastatę ausis, kiti stovėjo ir stebėjo jį, dar kiti lakė vandenį iš duburio. Vienas vilkas, didelis, lieknas ir pilkas, atsargiai žengė į priekį ir ėmė draugiškai artintis. Bakas pažino savo laukinį brolių, su kuriuo kartą bėgiojo visą naktį ir dieną. Jis tyliai suinkštė, suinkštė ir Bakas, jiedu susilietė nosimis.

Tada į priekį žengė senas vilkas, nusikamavęs ir nusėtas nuo kovų likusiais randais. Iš pradžių Bakas prašiepė iltis, lyg ketindamas urgzti, bet apsiuostė ir su juo. Tada senasis vilkas pritūpė, pakėlė nosį į mėnulį, ir pasigirdo ilgas vilkiškas kauksmas. Kiti taip pat atsitūpė ir užkaukė. Dabar Bakas nebeabejojo – jis pažino šį šauksmą. Jis taip pat pritūpė ir užkaukė. Kai viskas nutilo, Bakas išėjo iš savo priedangos, gauja apspito jį ir pusiau draugiškai, pusiau priešišškai apuostė.

TURINYS

I SKYRIUS	Į PIRMYKŠTĮ GYVENIMĄ	5
II SKYRIUS	LAZDOS IR ILTIES ĮSTATYMAS	19
III SKYRIUS	PIRMYKŠČIO ŽVĒRIES ĮSIGALĖJIMAS	31
IV SKYRIUS	KAS LAIMĖJO KOVOJE DĒL VIRŠENYBĒS	48
V SKYRIUS	KELIO IR PAKINKTŲ VARGAI	59
VI SKYRIUS	IŠ MEILĒS ŽMOGUI	79
VII SKYRIUS	AIDINTIS ŠAUKSMAS	97

Stiprus, gražus ir savimi pasitikintis šuo Bakas gyvena kaip valdovas savo namuose iki pat tos dienos, kai jį pagrobia, parduoda ir išveža į Kanados šiaurę. Gyvūnui tenka priprasti prie negailestingų sąlygų ir alinančio darbo, tačiau karštas šuns būdas ir tvirtas charakteris neleidžia pasiduoti. Kad išliktų kasdienėje kovoje už būvį, Bakui prireiks savyje atrasti šunų protėvių vilkų jėgos, nuožmumo ir išminties.

Jackas Londonas (1876–1916) – vienas didžiųjų amerikiečių rašytojų, jo nuotykiniai kūriniai tapo literatūros klasika ir iki šiol noriai skaitomi vaikų, paauglių ir suaugusiųjų. Keturiolikos metų mokyklą, būsimasis rašytojas dirbo sunkius darbus anglių kasyklose bei austrių laivuose, apkeliavo JAV, Kanadą bei vyko į Aliaską ieškoti aukso. Jam rūpėjo gamta ir laukinių bei naminių gyvūnų gerovė. Šios temos įkvėpė jį parašyti ne vieną knygą. Apysaka „Protėvių šauksmas“ – žymiausias Jacko Londono kūrinys, sulaukęs net keleto ekranizacijų. Šį originalų, nesutrumpintą knygos leidimą puošia išpūdingos italų dailininko Maurizio A. C. Quarello iliustracijos.

Redaktorė Danguolė Vanagaitė

Korektorė Eglė Devižytė

Maketavo Jovita Tamašauskienė

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Niekorimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Jam nebuvo sunku išmokti kovoti vilkiškai – greitai ir giliai kandant. Šitaip kovojo jo seniai pamiršti protėviai. Jie prižadino jame senąjį pasaulį, ir senosios gudrybės, įaugusios į jų rūšies genus, tapo jo gudrybėmis. Visa tai iškilo be jokių pastangų, neieškant ir neatrandant, atrodė, kad tai visados jame buvo. Ir kai ramiomis šaltomis naktimis Bakas pakeldavo nosį į žvaigždes ir pratisai vilkiškai užstaugdavo, tai darydavo ne tik jis, bet ir seniai mirę jo protėviai, daugybę amžių lygiai taip pat kėlę galvas ir staugę. Jo balse skambėdavo lygiai tos pačios gaidos – tai buvo sielvarto rauda, bylojanti tai, ką jiems reiškia ši tyluma, tamsa ir šaltis.

Bakas yra šaunus ir mylimas šuo – stiprus, darbštus, tvirto charakterio ir puikaus sudėjimo, tikras namų valdovas. Tačiau jam nelemta džiaugtis ramybe. Jis tampa kinkinių šunimi, privalančiu kasdien kovoti už savo vietą gaujoje. Bako laukia pilnas iššūkių, sunkumų ir netikėtų pergalių gyvenimas laukinėje gamtoje.

Tai įspūdingas pasakojimas apie atšiaurius Kanados ir Aliaskos sniegynus, tankius miškus, apledėjusius takus, negailestingą lazdos ir ilties įstatymą, laukinius instinktus, žūtbūtinę kovą dėl išlikimo, šuns ištikimybės, atsidavimą ir narsią, nepalaužiamą širdį.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-857-0

9 786094 418570